

ἐστὶ ἐνδοξώτερον ἀποσυρόμενος. Τὰς τελευταίας του ἀκτίνες, ὅς ἐλπίσωμεν ὅτι ἐπὶ μακρὸν ἀκόμη θὰ ἐκπέμπῃ διὰ τῆς παγκοσμίου «Φιλοσοφικῆς Ἐπιθεωρήσεως» του καὶ δι' εἰδικῶν συγγραμμάτων, ἐπιγέων ἁπλετον φῶς θετικότητος, ἀληθείας καὶ ἐπιστημονικότητος εἰς τὰ αἰθερίως λεπτὰ ζητήματα τῶν ψυχικῶν λειτουργιῶν, τῶν ὁποίων τὰ λεπτότατα νήματα βυθίζονται καὶ συνδέουν εἰς ἓν ὅλον ἐντὸς τῶν ἀδύτων τῆς ὑπάρξεως, δι' ὅλης τῆς ζωικῆς κλίμακος, τὰς ἐκδηλώσεις τῆς ψυχῆς πρὸς τὰ ἀπλᾶ ἀρχέγονα ἔνστικτα τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν ζώων. Ἰδίως δὲ τὰ ἀνώτερα τῶν ἀτομικῶν καὶ κοινωνικῶν αἰσθημάτων, εἰς τὰ καλλιτεχνικά, καὶ ἐργασίαι του ἀποτελοῦσιν κύθεντίαν. Ἐργαζομένη καὶ ὁδυνητικῶς τὴν ψυχολογικὴν ἐξέλιξιν τῶν αἰσθητικῶν αἰσθημάτων, τὴν γένεσιν αὐτῶν ἀπὸ τῆς ὁργανικῆς ἀνάγκης τοῦ παιγνίου, τὸ ὅποιον εἶναι ἡ πηγὴ τῆς καλλιτεχνίας, μέχρι τῶν ἀριστουργημάτων τῆς τελειοποιήσεως

τῆς, μέχρι τῆς σημερινῆς Νέας Τέχνης, ἐν ᾗ κατοπτρίζονται καὶ νέαι ιδέαι καὶ τὸ νέον ἡθικὸν περιβάλλον τῆς συγχρόνου ἐποχῆς. Τὸ αἰσθητικὸν τῆς ποιήσεως, τῆς μουσικῆς, τῆς ὁργανικῆς, τῆς ζωγραφικῆς, τῆς γλυπτικῆς καὶ τῆς ἀρχιτεκτονικῆς, τὸ καλλιτεχνικὸν ἐν γένει συνάσθημα ἐμελετήθη ψυχολογικῶς μετὰ ἀπαραμίλλων τέχνης καὶ βαθύτητά ἀπὸ τὸν μέγαν τοῦτον ψυχολόγον, ὅστις ἐν τῇ μελετῇ ταύτῃ ἐσχέτισε τὸ θέμα μετὰ τὴν ὅλην ἀνθρωπολογικὴν, κοινωνιολογικὴν, ψυχολογικὴν καὶ πνευματικὴν ἐν γένει ἐξέλιξιν τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ «Ψυχολογία τῶν αἰσθημάτων» του θ' ἀπομείνῃ ὡς ἀκαίριος ἀδάμας μετὰ τῶν ἀπειροπληθῶν λαμπρῶν τῶν ἔργων.

Ἡ «Πανακτοχέκη» λογιζέται εὐτυχῶς πρόσφερυστα μικρὸν ὄργανον ὁδυνητικῶς πρὸς τὸν μέγαν ψυχολόγον καὶ φιλόσοφον τῆς Γαλλίας.

Σ. ΣΩΓΡΑΦΙΔΗΣ

★ ΑΠΟ ΤΑ "ΣΗΜΑΝΤΡΑ, ★

ΤΑ ΡΟΔΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Ξυπνᾷ ἡ ἐλπίδα 'ς τὴν καρδιά.
Ἦρθε ὁ καιρὸς, ποῦ σπέρνουν καὶ φυτεύουσιν
'ς τὰς ἐρημιὰς, 'ς τοὺς λόγγους, 'ς τὰ βουνὰ
μύριες ψυχὰς ἀνάστασι γυρεύουσιν.

Ξύπνα καὶ σύ, λευκὴ ὡμορφιά!
Φυτεύω μιά τριανταφυλλιά γιὰ ἐσένα.
Ξύπνα καὶ ἀποχαιρέτισε
τὰ σύγνεφα, ποῦ φεύγουν ξαφνισμένα.

Ξυπνᾷ ἡ ἐλπίδα 'ς τὴν καρδιά.
"Ὡς πλημμυρὴς ὁ φθόγγος σου 'ς τὸ περιβόλι,
ποῦ λαχταρίζ' ἡ ροδοῖα
νά τὴν ξυπνήσουν πόθοι μοσχοβόλοι.

★

Γελαῖ ἡ ἐλπίδα 'ς τὴν καρδιά
καὶ ἦρθεν ἡ ἀνοιξὶς ὡρηόπλουσιμένη.
'Σ τὰς ἐρημιὰς, 'ς τοὺς λόγγους, 'ς τὰ βουνὰ
τὸ πνεῦμα τοῦ ἔρωτος γοργοδιαβαίνει.

Γέλα καὶ σύ, γλυκεῖα ὡμορφιά!
'Σ τὸ περιβόλι τῶν ἐλπίδων μας προβάλλει
χαρὰ ζωῆς ἡ ροδοῖα
καὶ τὸ ἄσπρον τῶν ὀνείρων μου σοῦ ψάλλει.

Γελαῖ ἡ ἐλπίδα 'ς τὴν καρδιά.
'Ἡ χλόη τὸν κόρφο τῆς νὰ θρονιασθῇ σου ἀνοίγει.
Πορφύρα φόρεσε τὴν εὐωδιά
τῶν ρόδων, κέλα μετὰ τῆς χαραυγῆς τὰ ρίγη.

★

Ἡ ἐλπίδα λάμπει 'ς τὴν καρδιά
καὶ πρόσχαρο ἔλαμψε τὸ καλοκαίρι
'ς τὰς ἐρημιὰς, 'ς τοὺς λόγγους, 'ς τὰ βουνὰ
τρογόνια ξεφαντώνουν ταῖρι - ταῖρι.

Λάμπει καὶ σύ, δειλὴ ὡμορφιά.
Νεράϊδα, μάγεψε μετὰ τὸ ὑπνῆλδ σου βλέμμα
τὴν ἀνθισμένη ροδοῖα,
ποῦ στάζει ἀπὸ τὰ φίλτρα τῆς ἀγάπης αἷμα.

Ἡ ἐλπίδα λάμπει 'ς τὴν καρδιά.
Διψοῦν τὰ ρόδα μου καὶ λαχταροῦνε
νά τὰ ποτίσῃς μετὰ ἄστρον ψαλμωδιά
καὶ 'ς τὰ χιονᾶτα στήθῃ σου νὰ ὀνειρευθοῦνε.

★

Κλαίει ἡ ἐλπίδα 'ς τὴν καρδιά
καὶ κλαίει τὸ ἡλιοβασίλεμα τοῦ χινοπώρου...
'Σ τὰς ἐρημιὰς, 'ς τοὺς λόγγους, 'ς τὰ βουνὰ
τὸ μοιρολόι ἀντιλαλαίει πλάνου ὁδοιπόρου.

Κλάψε καὶ σύ, χλωμὴ ὡμορφιά!
Μετὰ τοῦ θανάτου τὴν ἀνατριχίλα
κυλίουται ἀπὸ τὴν ροδοῖα
'ς τὴν ἄδυσσο ρόδα καὶ φύλλα

Κλαίει ἡ ἐλπίδα 'ς τὴν καρδιά
καὶ ὅπου σβύστα τὰ ρόδα μας πετοῦνε,
τὴν ἀνανθὴν ἀγάπη μας,
νεκροὺς τοὺς πόθους μας μοιρολογοῦνε.

★

Ἡ ἐλπίδα σβύνει 'ς τὴν καρδιά...
Σβύνει μετὰ αὐτὴν καὶ ὁ κόσμος, ὦ παρθένα!
'Σ τὰς ἐρημιὰς, 'ς τοὺς λόγγους, 'ς τὰ βουνὰ
καὶ τὰ ὀνειρά μας σβύνουν λυπημένα.

Σδύσε καὶ σύ, μαύρη ὡμορφιά,
καὶ ἔξες τὰ ρόδα, ποῦ ἔθρεψα μετὰ τόσα δάκρυα...
Οἱ ἔρωτοφίλητες ψυχὰς
'ς φοβεροῦ βαράθρου ἀγκοιμαχοῦν τὴν ἀκρῆα...

Ἡ ἐλπίδα σβύνει 'ς τὴν καρδιά
καὶ—ὦ πόνοι!—παγερὸ τῶρα τὸ χιόνι
μετὰ τὴ συντέλεια τῆς ζωῆς
νεκρὴ τὴ ροδοῖα μας σαδανώνει...

Ι. Π. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ
Βιοπολιτῆς